

Szeret az Isten

Időpont: 1966. szeptember 25. Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnap

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Oltári ige: Lukács 7,11-17

Igehirdetési alapige: Ef 3,13-21

Énekek: 1; 7.

Azért kérlek, hogy ne csüggedjete el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek néktek dicsőségekre vannak.

Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt,

A kiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön,

Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben;

Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben;

A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának,

És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.

Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,

Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!

A mai vasárnapra, Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnapra kirendelt levélbeli szentlecke, mely igehirdetés alapjául szolgál, tulajdonképpen egy imádság. Keletkezési körülményeiről nem sokat tudunk. Azt az egyet tudjuk, hogy ez az imádság börtönben keletkezett. Egy rabnak az imádsága. Vagy ő maga diktálta le, miután elmondta Istennek, vagy íródeákja írta le, ahogyan hangosan mondta el Istennek. A tény az, hogy ezt az imádságot a római börtönben lévő Pál apostol saját imádságának elfogadta. S akkor lényegtelen dolog, hogy Pál diktálta-e és diktálás közben vált minden mondata imádsággá, vagy elmondta az imádságot diktálás nélkül és az, aki a levelet írta, a hangosan mondott imádságot Isten Lelkének indítására számunkra feljegyezte.

Nemcsak ez a helyzet teszi számunkra jelentőségteljessé ezt az imádságot. A 14. versben ezt olvassuk: „*Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt*”. Pál apostol tehát térdelve imádkozik. Igaz, hogy abban az időben ez nem jelentett annyit, mint amennyit ma jelent. A testtartásra a régi világban nem adtak annyit, mint amennyit ma adnak, de mégis csak nagy dolog az, hogy mikor Pál apostol ezt az imádságot elmondta, akkor úgy érezte: ezt az imádságot nem lehet más testtartásban elmondani Isten előtt, csak úgy, hogy térdre borul a mennyei Atya előtt és úgy imádkozik.

Csak miután ez a közbevető imádság elhangzott, azután folytatja levelét, foglalja írásba üzenetét és mondanivalóját.

Ez az imádság nemcsak a formai kérdések miatt érdekel bennünket. Ez az imádság elsősorban a tartalma miatt tarthat érdeklődésünkre számot.

Miért imádkozik az apostol?

Ha beleképzeljük magunkat az ő helyzetébe, megértenénk, ha imádsága a szabadulás körül forogna. Pál apostol a római börtönben sínylődik. Nemcsak sejtelmek vannak, hanem ennél több, valami bizonyossága van néki afelől, hogy a római börtönből ő csak a vesztőhelyre fog

majd eljutni. Érthető lenne, ha ebben a helyzetben ő a szabadulásáért imádkoznék. Nem azért, hogy élhesse a maga földi szabad életét, hanem azért, mert a szabadság a munkalehetőséget biztosítja számára. A börtönbe zárt apostol munkája megszakad. Jönnek ugyan hozzá látogatók a börtönbe és nekik hirdeti Isten Igéjét. Mélységes tapasztalataiból elmondja azt, amire tanácsként látogatóinak szükségük van, de milyen szűk a lehetőség a börtön falai között az igehirdetésre ahhoz képest, amikor például az athéni piacon hirdethette Isten Igéjét! Érthető lenne, ha szabadulásáért imádkoznék, ami az életnél többet jelent: munkájának szabad folytatását!

Pál apostol azonban nem szabadulásáért imádkozik – bár ez nagyon érthető lenne, – nem is csak önmagáért imádkozik, imádsága tele van az efezusi gyülekezet iránti szeretetével. Az ő számukra kér valamit Istentől. Ha imádságát röviden akarjuk egy mondatba foglalni, azt kell mondani: Pál apostol római börtönében azért imádkozik, hogy a kívül lévő, börtönt még nem szenvedő efezusi keresztyének szíve telve legyen azzal a bizonyossággal: szeret az Isten!

A 19. versben ezt olvassuk, ezért imádkozik: „... megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretét felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.”

Nemcsak kérdés az, amit ebben az imádságban elmond az apostol, hanem bizonyágtétel is. E kérdés mögött illusztrációnak ott van az apostol élete. Az ő szíve tele van. Himnusz zeng Isten szeretetéről!

Isten szeretetét megismerni, életünkben meglátni és azért hálát adni, ez nem könnyű lecke! Nem Isten teszi nehezzé ezt a leckét, az ember teszi nehezzé! Ezt a leckét nem lehet megtanulni! Az apostol is úgy látja, hogy értelmileg ez a kérdés megközelíthetetlen, felülhaladja az emberi ész, minden ismeret felülhalad. Hallottuk az Igéből: „és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretét felül haladó szeretetét” Legyen az ember akármilyen kiváló teológus, vagy legyen az ember akármilyen hűséges bibliaolvasó, mindig csak részben ismerheti meg Isten szeretetét!

Egy képet használ az apostol a 18. versben, mikor azt mondja: „A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának”.

Tehát az apostol úgy érzi, hogy az a szeretet, amit az ember megismer és amiért hálás Istennek, az őember számára gyökértelen fa és alap nélküli ház. Nincs gyökere és nincs alapja, a vihart nem bírja. Éppen azért, mert az elméleti ismeret sohasem bírja a vihart, az elméleti ismeret jó napsugaras, békés, csendes időben. De mikor – gondoljunk a Hegyibeszéd végére, – zuhog az eső, foly az árvíz és beleütközik házunkba, mikor személy szerint élünk belőle, akkor, aki nem kösziklára épített, annak a háza menthetetlenül összedől! Az elméleti ismeret azért nem bírja a vihart, mert Isten szeretetét csak tapasztalati alapra tudja és meri felépíteni. Az nem találja meg mindig azt a bizonyosságot, hogy Isten szeret.

Isten szeretete sokszor elrejtőzködő szeretet. Elrejtőzik úgy, hogy emberi értelmünkkel nem látjuk meg és nem fedezzük fel. A Zsidókhöz írt levél 12. fejezete beszél nekünk Isten szeretetéről. Szól arról, hogy mi igen sokszor Isten szeretetéből nem látunk mást, csak a vesszőt, a botot meg a dorgálást s a vessző, a bot meg a dorgálás között az atyai szívet, a szerető szívet meglátni tapasztalati úton nem lehetséges! Aki mindig tapasztalni akarja Isten szeretetét, az elfelejti, hogy Isten szeretete hitcikk! A hitcikk pedig független minden tapasztalati ténytől! Az ilyen ember csak addig tudja szeretni Istent, amíg a tapasztalata tart! Amely pillanatban a tapasztalata ellentmond a hitnek s hitében vallani szeretné: szeret az Isten! a tapasztalata pedig azt mondja: nem törődik veled Isten és elhagyott téged az Atya, akkor zátonyra fut a hit hajója az ilyen ember életében!

Testvérem! Az, hogy Isten szeret, az nem értelmi lecke és ez nem tapasztalat, hanem ez **hitcikk!**

A 17. versben így mondja az apostol a maga imádságában, azért imádkozik: „*Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben*”;

Ez a hit mindig előlegezett hit. Csak az fogja megtalálni hitében Isten szeretetét, Istennek ő iránta való személyes szeretetét, aki előbb hisz Istennek, mint ahogy tapasztalta azt! Testvérem! Ez ellen lehet rugódozni, erre lehet azt mondani, hogy ez nem értelmes magatartás Isten részéről, de ezen változtatni se te nem tudsz, se én nem tudok! Isten szuverén Úr és úgy, akkor és annak mutatja meg a maga szeretetét, ahogyan, akinek éppen akarja! Isten előlegezett hitet követel és ezt az előlegezett hitet utólag igazolja!

Pál példát mutat erre a keresztyén meggyőződésre. Világosan látja, hogy életünkben nem az a baj, hogy Isten nem szeret minket, hanem az, hogy előbb látni akarunk és csak azután hinni!

Testvérem! Higgy a napban, ha felhő mögé bújik is! Sűrű, sötét feketébe borult ég lehet fölötted, de a sűrű felhő mögött süt a nap, csak te nem látod! Egyszer majd a Lélek szele elfújja a sötét felhőt s kibújik fényes, melengető sugarával az éltető nap! Higgy Isten szeretetében akkor is, mikor semmit sem látsz belőle! Higgy akkor is, mikor mindennek ellenkezőjét látod és tapasztalod!

Isten az Ő szeretetének csak egy bizonyítékát adta az embernek. Nem azt, hogy megadja számunkra a mindennapi kenyeret, nem azt, hogy megment veszedelmektől, nem azt, hogy szeretettel vesz körül emberek részéről, akiktől jólesik ez a melegítő szeretet. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte! Isten a golgothai kereszten jelentette ki, bizonyította be az ember iránt, az én irántam, te irántad való szeretetét! Minden más csak velejáró, minden más csak mellékes és lényegtelen, minden más Isten gazdag tárházából való fölös ajándék! A lényeg az: Isten úgy szerette a világot, hogy a Fiát adta oda a kereszten értem!

Ezek után érthető, hogy az apostol erről a szeretetről ilyet mond: „*A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának*” /18. vers/.

Első olvasásra az ember azt gondolná, hogy a mai szent Igének ez a központi verse tulajdonképpen valami pleonazmus [magyarul: szószaaporítás], szavakban való bővölködés, ahol a szavaknak egymásután és össze való csengése a fontos, nem pedig a tartalom. De nekünk szabad az apostol imádságát és bizonyágtételét megpróbálni szó szerint is megérteni.

1./ Isten szeretete széles, mint Krisztus kereszten kitárt két karja.

Meg kell értenünk azt, hogy Isten szeretete széles. Tudod milyen széles Isten szeretete? Az Ő kitárt szeretetét a golgothai kereszten tette nyilvánvalóvá! Isten szeretete olyan széles, mint Krisztusnak a kereszten kitárt két karja! Az egész világ belefér: te is, én is, fehér ember, fekete is, rézbőrű is! Barát meg ellenség egyformán belefér! Isten szeretetének ez a szélessége!

2./ Isten szeretete hosszú.

Az apostol egy másik fölött is elcsodálkozik: Isten szeretete nemcsak széles, hanem azt mondja: Isten szeretete hosszú!

Vajon mit gondol akkor, mikor Isten szeretetéről mondott imádságában azért magasztalja az Urat, hogy az Ő szeretete hosszú szeretet?!

Testvérem! Isten szeretete hosszú, mert beleépül az egész emberi történelembe! Nem ideig-óráig való fellelkesült pillanat, hanem egy állandó történeti jelenség! Krisztus keresztje beleépül a történelembe, nemcsak az egyház történelmébe, ennek a világnak történelmébe is! Ami nagypéntek előtt volt, mind azért volt, hogy nagypéntek ne legyen hiába és ami nagypéntek után volt, az is mind azért volt, hogy nagypéntek ne legyen hiábavaló! Krisztus keresztje így épül bele a történelembe.

Nem hangulat, hanem a Krisztus keresztje bizonyítja, hogy a történelemben is Isten kegyelmes szeretete nyilvánul meg. Ebben a történelemben benne vagyok én is, te is! S akkor egyszerre jelenné válik számunkra ez az egész történelmi helyzet és szívünkben megszólal az a kedves ének: számomra is van még bocsánat!

3./ Isten szeretete mély.

Pál Isten szeretetéről beszél s amikor elmondja Isten szeretetének csodálatos szélességét és hosszúságát, akkor azt mondja: Isten szeretetének mélysége is van! Ez a mélység is olyan, amely hálaimeadságra készíti szívét.

Milyen mély Isten szeretete?

Testvéreim! Olyan mély Isten szeretete, mint amilyen mély a kereszt és mint – ami még a keresztnél is mélyebb – a pokol és a kárhozat. Nem arról van szó a keresztyénségben, hogy Isten az Ő szívbeli indulatánál fogva hatalmával, szeretetével körülveszi az általa teremtett emberiséget, hanem arról, hogy meg tud bocsátani s ez a bűnbocsánata nem egyszerű gesztus csupán, vagy egy amnesztia rendelet, hanem hogy úgy bocsát meg, hogy drága kegyelmet ad nekünk. Fiában magára vette bűneinknek minden büntetését és elszenvedte egészen odáig, amit vallunk hitvallásunkban: szálla alá poklokra! Ilyen mély Isten szeretete!

4./ Isten szeretete magas.

Az utolsó, amit az apostol Isten szeretetéről mondani akar az, hogy Isten szeretete milyen csodálatosan magas! Olyan magas, mint az ég! Ha az ember valami nagyon nagy magasságot akar mondani, akkor nem kilométerekben, vagy mérföldekben beszél, hanem azt mondja: az égig ér. Felfigyeltél-e arra, hogy a Bibliában amikor Isten szeretetének, kegyelmének nagyságáról van szó, ilyen képekkel találkozunk: az égig ér az Ő kegyelmessége?! (Zsolt 36,6).

Ennyire tele van az apostol a börtönben, a vérpadot várva Isten szeretetével! Légy tele te is Isten szeretetével! Ha az apostolnak ez lehetséges volt, neked, aki nem vagy börtönben, hanem szabad vagy, aki nem vagy beteg, hanem egészséges vagy, aki a templomban Istened Igéjét hallgathatod, mennyivel inkább lehetsz te tele Isten szeretetének magasztalásával!

Aki nincs vele tele, az ne csodálkozzék, hogy elcsügged benne a lélek! Az apostol így kezdi ezt a szentleckét: „... *kérlek, hogy ne csüggedjete el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt...*” /13. vers/.

Enélkül a csüggedés nélkül megtelik az Isten szeretetével telített lélek erővel. A 16. versben így mondja az apostol: „... *adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben*”.

Testvéreim! Mindig meghitt pillanat, amikor valakit meglepünk imádság közben. Ilyenkor sokszor ugrik fel térdéről az ember és félbeszakítja imádságát. Úgy érzi, mintha valami olyan titokról hullott volna le a lepel, aminek elrejtetten kellett volna maradni életében.

Nézd: a római börtönben egy ember imádkozik. Valaki leírja imádságát és mi mikor mindezt olvassuk, szívünk megtelik valami mélységes megrendüléssel. A római börtönben te éretted és én érettem is imádkozik az apostol! Nemzetségről nemzetségre száll áldásként az imádsága! Óh, add hát te is tovább nemzetségről-nemzetségre és ajkodon szívedből szóljon az Isten dicsőítése: „Annak legyen dicsőség az egyházban Krisztus Jézusban nemzetségről-nemzetségre örökkön-örökké!”

Ámen.

Imádság:

Úgy szeretnénk Téged magasztalni Urunk azért, hogy imádságot meghallgató Isten vagy. Hadd köszönjük meg Neked azt, hogy ha ezt elrejtetted is előttünk, tudjuk, hogy nincs oly imádság, ami Hozzád el ne jutna. Tudjuk, hogy van olyan felelet az imádságra, amit mi nem hallunk és nem látunk meg.

Köszönjük Neked Urunk Jézus Krisztus, hogy emberi gyarlóságunk segítségére jöttél, hogy amit mi imádságunkban nem tudunk kellőképpen elmondani, azt Te tolmácsolod az Atyának. Óh kérünk: szent érdemednek drága súlyát tedd oda könnyű imádságunk perselyébe, hogy hadd érezze meg mindig az Atya, akit imádunk, hogy mi Veled imádkozunk, Veled adunk hálát és Veled könyörgünk meghallgattatásért!

Legyen Neked Atyáddal és Szentlelkeddel együtt nemzetségről-nemzetségre mibennünk és miáltalunk is örök dicsőség, imádságot meghallgató Urunk!

Ámen.

Imádság: /Oltár előtt/

Örökkévaló Isten, szerető mennyei szent Atyánk! Könnyű szeretettedről énekelni és bizonyosságot tenni, mikor szeretetted meleg napsugara felfűti hideg szívünket, de milyen nagyon nehéz vallani, hogy Te vég nélkül szeretsz, mikor nem látunk semmit szeretettedből! Pedig csak azért nem látunk szeretettedből semmit, mert eltűnik szemünk elől a golgothai kereszt, ahol Te azt kijelentetted. Mert szeretettedet nem abban jelentetted ki, hogy nagyobb karaj kenyeret adsz nekünk és diadalmasabb egészséggel ajándékozol meg minket, hanem abban mutattad meg, hogy a legdrágábbat, az egyetlen egyet, egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust adtad érettünk halálra!

Óh Urunk, kérünk, hogy valahányszor bölcsességed azt látja jónak, hogy felhő borítsa el előlünk szeretetted melengető napját, akkor a felhőnél legyen erősebb, nagyobb az a kereszt, amelyen Te irántunk való legnagyobb szeretettedet megmutattad! Urunk! Áldd meg népedet, hogy ezzel a hittel tudjon keresztet hordozni! Áldd meg szenvedő testvéreinket, hogy ezzel a bizodalommal tudják várni, amíg nagypéntekre húsvét támad! Óh legyen Néked dicsőség könnyek között is, sötét éjszakában is énekeljünk Neked! Tudjuk, hogy megvirrad a hajnal, kék lesz az ég és megszólalnak szívünkben az angyalok, akik dicsérnek Téged,

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól,
mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.

Ámen.